

Sista ordet, tal av Stina Berge på Per Odeltorps begravning den 21:a Februari 2012

Foto: Ylwa Yngvesson/Expressen

Per min vän.

Vad tomt det blev!

Att en människa som var så pass tillbakadragen och hemlighetsfull kan lämna sån dånande tystnad efter sig är förunderligt.

Jag står här full av saknad och ska försöka säga något om den man vi säger adjö till idag.

Per Odeltorp.

Du var Eriks omåttligt stolta, tokna och kloka pappa. Du var Lelles envisa, och obrottsligt lojala bror. Du var Lukas lyckliga farfar. Du var min oändligt vänfasta förtrogne.

Många känner att en mycket god vän, har gått.

Du reste tusentals mil och äntrade landets scener med Tage, Johan, Flamman, Kenny, Brynn och många många fler.

Turnelivet svetsar ihop oss på ett särskilt vis och din plats i bussen kan aldrig fyllas igen.

Om begravningar vore rätt forum för turnéminnen skulle vi sitta kvar i det här kapellet till långt efter midnatt. Det skulle du ha gillat.

Per Gud.

En långhårig, gänglig och tystlåten figur i 70-talets Stockholm som skötte ljud åt Träd Gräs och Stenar och som sågs showa med Blomkraft,

En hemlig kille med en enorm skivsamling....

Det handlade alltid om musik.

Musik musik, musik musik....

Du skaffade dig nya namn och alias hela tiden. Kanske för att du var så sammansatt, så full av motsatser....

Och vi saknar dig och din märkliga blandning av bred allmänbildning och totalt nörderi, av tillbakadragenhet och exhibitionism, din förmåga att odla det varligaste allvaret tätt intill den absurdaste humorn....

Du var en mycket vänlig själ Per. Du kunde för ditt liv inte låtsas att du gillade något du tyckte var dåligt. Istället blev det bara....tyst! En plågsam men mycket ärlig tystnad.

Och jag litade helt och fullt på dig. Verkligen helt och fullt. Det är inte många man kan säga det om!

Du var svartsynt, du var långsint men också vidsynt och storsint.

Och grymt närsynt.

Många av oss kände Per, men de allra flesta kände dig som Stig Vig, den kontinentala rockreggaens fader och de absurda mellansnackens mästare.

Du grundade Dag Vag och släppte inte riktigt taget på över trettio år. Musiken är ditt livsverk och när det blev känt att du gått din väg fylldes hemsidor, bloggar och tidningar av hälsningar från alla dem för vilka låtarna, plattorna och konserterna blivit en del av deras livs soundtrack.

Jag vill hälsa från dem, dem som lärde sig låtarna redan i barnkammaren, från dem som tog bondpermis och förnöjt utsod en veckas kompaniförbud därefter.

För Dag Vag i parken var värt det.

Jag hälsar från ensamma tonåringar i avlägsna byar som du höll i handen med Dimma, Tjockhult, Snorbloos...

Du har varit med och gjort musiken som följt människor från vingliga ungdomsår till medelålders lunk, folk har träffat och förlorat kärleken, tänt på, tänt av, gjort barn, fått barn, dansat. skrattat och gråtit till din musik.

Ogräsets sång, Glappkontakt, Palsternacka, Scenbuddhism....är som inetsade i folks levnadsbanor.

Och så många tackar!

Tack för gunget!

För hypnotiska basgångar och sanslös scennärvaro, för anledningen att träffas i sommarkvällen, att år efter år uppleva ännu några svettiga timmar vid scenkanten, för euforin och för glädjen.

Tacka för alla ensamma timmar på nattbussen med Dag Vag i lurarna, för all magi till hjärta och hjärna, för originalitet och kreativitet.....

Tack Per.

Du var en ovanlig människa som större delen av ditt liv lyckades göra just det du vill göra.

Tack för din envishet, för att du alltid litade på känslan, för att du aldrig slutade kämpa och för att du lämnade oss med vetskapen om hur viktigt det är att vi tar hand om varandra!

Och du, tack för ett jävla röj!!!!